

Lélekzet

Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2019/2. szám - Pünkösöd

A Lélek csodája

A félelem, bizonytalanság, csalódottság, erőtlenség – ismerős érzések. Hányszor éljük át életünkben, és sóhajtunk fel szinte nem is reménykedve már a változásban: Istenem, segíts rajtam! Tégy csodát bennem! Adj erőt, lendületet, lelkesedést! Újíts meg életemet!

Az Úr Jézus keresztre feszítése összetörte a tanítványokat. Úgy érezték: mindenek vége! Csalódtak a Mesterben, mert ők győzedelmes Messiást vártak, Jézus azonban meghalt. Félték a főpaptól, mert jó esély volt arra, hogy Jézus megölése után ők is célpontjai lesznek a nagytanácsnak. Egyikük sem emlékezett arra, hogy Jézus beszélt szenvedéséről és feltámadásáról azelőtt, hogy megtörtént volna, és a húsvéti örömhírrrel se tudtak mit kezdeni egészen addig, amíg maga a feltámadt Úr nem lépett oda hozzájuk.

Aztán amikor úgy tűnt, rendbe jönnek végre a dolgok, a húsvét utáni 40. napon Jézus kivitte őket egy hegyre, felemeltetett a felhők közé, és eltűnt a szemük elől. Két dolgot mondott előtte: hirdessék az evangéliumot minden embernek (ld. missziói parancs, Mt 28,18–20), mielőtt azonban belekezdenek ebbe a csodálatos, de kihívásokkal teli küldetésbe, töltekezzenek be a Szentlélekkel.

Elérkezett pünkösöd napja, amikor a zsidóság az aratást és a Sinai-hegyi törvényadást ünnepelte. Isten Lelke megjelent és átjárta a tanítványok szívét-lelkét. Látványos jelek kísérték e különleges pillanatot, amelyre a bibliai szöveg szerzője tétován keresgéli a megfelelő szavakat (szélrohamhoz hasonló zúgás, valami lángnyelvek), de ami a külsőségeknél is döbbenetesebb, az a tanítványokban végbemenő változás!

Valami különleges dolog történt pünkösöd-kor! Eltűnt a félelem, az erőtlenség és a

bizonytalanság Péter és társai szívéből, és bátran, erőteljesen, határozottan kezdték hirdetni Jézust mindazoknak, akik érdeklődve összesereglettek. Bizonyosságot tettek arról, hogy Jézus a Megváltó, akit Isten régen megígért és most elküldött, s akit bár megfeszítettek a főpapok, az Atya Isten feltámasztott a halottak közül. S a pünkösdi prédikációban felragyogott a mindent átformáló lehetőség útja is: hogy aki megbánja bűneit, Jézushoz kiálthat, és átélheti a bűnbocsánatot, szabadulást, megújulást.

Az apostolok cselekedeteiről írott könyv beszámolója szerint háromezer ember tért meg ekkor, és megalakult az első gyülekezet is. Amulva olvasunk erről, pedig a pünkösdi csoda elsősorban nem mennyiségi, hanem minőségi kérdés. Lenyűgöző ez a létszám, de még lenyűgözőbb az, hogy a Szentlélek milyen csodákra képes!

A csoda az, amikor valakinek a szívében megszületik a hit, és elindul az új élet útján! Csoda az, amikor megelevenedik az, ami merev és erőtlen volt korábban. Hatalmas csoda az, amikor a tétova, bizonytalan, egy helyben toporgó ember végre mozdul, és betölti a küldetést, amelyre rendeltetett.

A vasárnapi gyerekkórán a pünkösdi történetet játékosan dolgoztuk fel. A gyerekeknek fel kellett állniuk, ha elhangzott a történetben Jézus, a Szentlélek vagy a pünkösöd szó. Természetesen úgy fogalmaztam, hogy ezek minél többször előkerüljenek, mert a gyerekeknek nagy élmény, ha fel-le ugrálhatnak. A végén aztán levontunk egy fontos üzenetet. A pünkösöd mozgalmal ünnep: lendületbe hozta egykor Jézus tanítványait, és megmozdította azokat, akik aznap megtértek. S mozgásba akar hozni bennünket is!

Engedjük-e, hogy a Szentlélek ereje betöltjön, átformáljon és mozgásba lendítsen?

Hulej Enikő

„Egy lépéssel közelebb Istenhez”

Vajon gondolunk-e arra, mikor kerülünk közelebb az Úristenhez, és mikor érezzük úgy, hogy eltávolodunk tőle? És vajon reálisan látjuk-e ennek okait? Egyáltalán: valóban akkor közeledünk vagy távolodunk, amikor mi azt úgy véljük? És persze a legnagyobb kérdés, hogy engedi-e Isten, hogy igazán kikerüljünk a vonzásából? Ha egy lépéssel közelebb kerülünk hozzá, hagyja-e, hogy a következő lépést tőle eltávolodva tegyük meg?

Felnőtt gyülekezeti tagként – a keresztyéni lét áldásaival-küzdelmeivel a hátunk mögött – tépelődünk ezen időnként. A gyermek – címben szereplő – őszinte válasza számunkra is példa felmerült kérdéseinkre. Április 28-án a konfirmációi istentiszteleten hangzott el többek között ez a mondat, arra a lelkeszi kérdésre válaszul, hogy miért jó, hogy részt vesz a konfirmációs felkészítő órákon, és hogy megkonfirmálsz. A huszonkét konfirmandus a felkészülés időszakában kapta feladatul, hogy röviden fogalmazza meg válaszát. Sok okos, tanulságos, helyenként megmoso-

lyogtató mondat született, néha már érett keresztyéni gondolkodást is sejtető hitvallással. Maguk a tiszta fehérbe öltözött fiatalok is meglepődtek, amikor *Enikő* néni sorra felolvasta a válaszokat. Nem sejtve, hogy a játéknak vélt feladat egyben felnőtt gyülekezeti taggá válásukat is jelenti.

Szülőként egymás után kétszer is részesültünk a konfirmáció időszakának áldásaiban. Először a kisebbik testvér – nagyobbra felnéző, kicsit félénk, kicsit irigykedő – őszinte kíváncsiságát, idén pedig a nagyobbik, a büszke „tapasztalt” időnként szeretetteljesen okító viselkedését élveztük.

De mindkét esetben éreztük, hogy számukra komoly súlya van mindegyik konfis órában, a beszélgetéseknek, a Káté tanulásának, a közös énekléseknek, az együtt eltöltött időnek. Hála ezért lelkéseinknek, akik nem a vizsgára készítették fel gyermekeinket, hanem a felnőtt, felelős keresztyén életre. Nem pusztán a Káté kérdéseinek jó válaszait tanították, hanem a lutheri meggyőződésen, hiten alapuló életre szóló útmutatást is. Ismét megerősítve, megújítva ezzel a szülők hitét is.

Gerhát László

Az erő, a szeretet és a józanság lelke

Az ökumenikus baba-mama imaalkalom margójára

„Kicsi a bors, de erős” – tartja a mondás, és igaz ez az állítás gyülekezetünk baba-mama klubjára is. Nem mi vagyunk a legnagyobb létszámú vagy a leginkább szem előtt lévő kiscsoportja egyházközségünknek, de ahogyan a borsból is elég egy csipetnyi az étel nyújtotta ízélmény intenzívebbé tételéhez, úgy talán a mi kis körünk léte is teljesebbé teszi a gyülekezet életét. És ugyan mi nem csipünk – legfeljebb kedveskedve csipkelődünk... –, de az az összetartozás, amelyet egymás társaságában megélhetünk,

az a lelki-szellemi táplálék, amellyel *Hulej Enikő* lelkésznek köszönhetően egy-egy alkalmon gazdagodhatunk, nagyon is szükséges ahhoz, hogy a mi személyes életünk is kellően „fűszeres” legyen. Ezért várjuk olyan nagyon kéthetente a szerda délelőttöket (és ezért sajnáljuk, hogy nyáron ritkábban találkozunk).

Május 2-án rendhagyó alkalmat tartottunk – pontosabban rendhagyó eseményen láttak minket vendégül. Ökumenikus baba-mama imaalkalomra szólta a meghívó.

A program előzménye ez év januárjához kötődik, amikor is az ökumenikus imához kapcsolódóan, a baptista közösség kezdeményezésére szervezték meg az első ilyen találkozót a célból, hogy a különböző felekezetekhez tartozó édesanyák és kisgyermekük együtt imádkozhassanak, nem mellesleg pedig jobban megismerjék egymást. Ezen, majd néhány héttel később a folytatás lehetőségeiről tartott megbeszélésen lelkesítő képviselte az evangélikus színeket. Ő biztatott bennünket arra, hogy éljünk mi is ennek a most formálódó közösségnek az áldásaival.

Így kerültünk mi is sokadmagunkkal együtt a Szentcsalád plébánia egyik közösségi termébe, ahol közel harminc római katolikus, református, baptista és evangélikus anyuka és jellemzően karon ülő vagy tipegő korban lévő kislánya/kisfia, valamint néhány nagymama és más kísérő gyűlt össze. A közös éneklést, majd a játékos ismerkedést követően az egyik házigazda anyuka helyezte a szívünkre Pál apostol gondolatait. A mindennapok kihívásai kapcsán azzal bátorított minket, hogy „nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Ezt követően négyesével-ötösével alkotunk kis köröket, így teremtve lehetőséget arra, hogy többet is megtudjunk egymásról, majd pedig együtt hajtsuk meg a fejünket, és imádkozzunk egymásért. Később aztán kötetlenül bárkivel szóba elegyedhettünk, sőt – elsősorban a baptista résztvevők gondoskodásának köszönhetően – a terített asztalról is bátran mazsolázhattunk.

* * *

Hogy mi a közös a mi kis „házi” klubunkban és az ökumenikus baba-mama imaalkalomban? Jézus mondja: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) És ha ő ott van közöttünk, akkor az erő, a szeretet és a józanság lelke is ott van.

A törzsgárdát alkotó baba-mamás anyukák nevében:

Zsolczainé Vitális Judit

Baba-mama klub júliusban

Július 3-án (szerdán) 9³⁰ órakor baba-mama klub a lelkesízi hivatal emeleti termében
 Július 20-án (szombaton) baba-mama találkozó Töserdön mostani és korábbi baba-mamások számára (A részvételi szándékot kérjük jelezni!)

Ökumenikus ifi

Egy pénteki napon, május 3-án 17 órakor összegyűltünk az evangélikus, a pünkösd és a református gyülekezetek ifisei. A jókedv garantált volt a csocsó, a nassolnivalók és a fantasztikus énekek mellett. Játékosan megismerkedtünk, majd az áhítat került előtérbe.

A gondolatok *Enikő* néni szájából hangoztak el a földi kapcsolatokról, a legfontosabb emberi kapcsolatról, a barátságról. Engem is és a társaságot is elgondolkoztatják a mondatok. Kit ismerek a legjobban? És engem ki ismer a legjobban? Érdekes

kérdések ezek, és senkinek sem a helyes válasz jutott eszébe elsőnek, hanem a legjobb barátja, egy haverja stb. Ugyanis a barátom kívülről ismer, de Jézus mindent tud rólam. Ő igazán ismer.

Mindenki az elhangzottakon járatta az eszét, de az Activity játék megtörte a csendet, és jobbnál jobb feladatokkal szórakozhattunk. Majd egy áldással zártuk az ifit, és mindenki boldog szívvel tért haza. Nagyon várom a következő ilyen alkalmat.

Rozmán Endre

„Töltsétek meg a vedreket vízzel!” (Jn 2,7) – MIÉRT NE!

Egyházkerületi missziói nap Békéscsabán

E szavakkal hívtak és köszöntöttek bennünket, a Déli Egyházkerület családi és missziói napjára Békéscsabára érkezőket a szervezők plakátokon, műsorfüzeteken és élő beszédben egyaránt. A május 18-i missziói nap munkatársai meleg szeretettel és nagy hozzáértéssel fogadták, terelgették a mintegy hétszázötven résztvevőt. Gyülekezetünkben kilencen voltunk jelen. A gyönyörűen felújított békéscsabai evangélikus nagytemplom adott otthont a délelőtti és a délutáni záró istentiszteletnek.

A „MIÉRT NE!” mottó refrénként tért vissza a prédikációk, a beszélgetések és a főelőadás mondatai között: „Eljönni, találkozni, gazdagodni Istennel! – Miért ne!” „Tapasztald meg az ÚR Isten ma is hívó, mozdító, küldő üzenetét! – Miért ne!” „Merjed meghívni Jézust minden élethelyzetedbe, az öröm rendezvényeire is, ne csak, ha bajban vagy! – Miért ne!” „Ahová nem merem meghívni Jézust, oda nekem sem szabad elmennem!”

De miért is MIÉRT NE!? Mert ahol Jézus jelen van, ott nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy emberi módon lenne. Ott jó irányú változás történik. Az ő jelenlétében nagyszerű lesz az egyszerű. Isten az eredeti rendet állítja helyére. Aki nem hívja meg a Megváltót az életébe (minden élethelyzetébe), az az igazán szomorú, neki nagyon hamar elmúlik öröme, s csak az üres pohár marad.

Lehet más is – nem csak emberi megoldás – a dolgok vége. Jézus jelenlétében az ember lényege változik meg, új teremtés lesz: vízből – bor. S ez a keresztyén ember életének az iránya. Minden emberi öröm hamar eltűnik, megszűnik, de ha Jézus ott van, az öröm megmarad. Jézus nem csak a vizet tudja borrá változtatni, a vér – vagyis az emberi természet – felett is Úr. „Csak életünk edényét tartsuk Jézus elé!”

Ezek az invitáló, döntésre felkészítő szavak a Biblia üzenete, pontosabban a *Kánaai menyegző* (Jn 2,1–12) története alapján értek el bennünket *Grendorf Péter* igehirdetésében. Az ismert, kedvelt történet – az ünnepelő emberek, Mária és a meghívott Jézus jelenlétével – egy örömnépről szól, amely egészen másképpen végződött volna Jézus nélkül. Kiemelt gondolat volt, hogy Isten nem ellenzi az örömet, a boldogságot, a vidámságot, sőt ő ennek is az adományozója. De mindennek megvan a maga ideje. Jézus nem tiszteletlen, amikor anyja közlésére („Nincs boruk.”) a „Nem jött még el az én óram” választ adja. Jézusnak nem a csodalátvány a küldetése. Istennel nem kötelessége megadni a mi emberi elvárásainkat. Mária utolsó mondata viszont egyértelműen a legfontosabbra utal: „Bármit mond nektek, tegyétek meg!” (5. vers) Krisztusra mutat, őreá irányítja a figyelmet. Őt magát kövessük, ne csodákra várjunk. A szolgák is mutatják nekünk az irányt: megtöltik a vedreket vízzel (bár értelmetlennek tűnik), és viszik a násznagynak, ahogyan Jézus mondta. És ezután, az engedelmes cselekedet után megtörténik a csoda.

Süveges Gergő előadása szinte folytatta e vezérigé tovább gondolását az egyénnek a gyülekezetben betöltött vízfordó szerepét kibontva. „Isten nem egyedül végzi munkáját, ott kell lennünk! Ha nem hozok vizet, nem lesz bor.” Ha hajlandó vagyok megtölteni a vedreket vízzel, Jézus nem késlekedik.

A közösség megtartó pilléreit nekem kell biztosítanom; ezek a hit, az emberi szeretetteljes kapcsolatok a gyülekezetben, kisebb közösségekben és az adományozó szolgálat. Az életet meghatározó be- és kilégzés szemléltetésével kaptam megerősítést abban, hogy nem elég csak a saját belégzésemre összpontosítani, hogy mit lélegzek be Isten ígéretéből. Amit kapok tőle, azt tovább kell adni; ha csak belégzés történik, felfúj

béka maradok. Sok-sok kérdéssel segített az előadó felismerni saját és gyülekezetünk jelenlegi helyzetét. Például: „Honnan merítjük az erőt? Lélegzünk-e? Hogyan lélegzünk az Istent? Van-e felelősségem a kilégzésre? Van-e vágy erre? Hová kell vinnem a vizet?” Tárjuk szélesre a főbejáratot, mert a befogadás és a küldetés is a főbejáraton közlekedik. Zárjuk be a hátsó kijáratot, vagyis olyan légkört teremtünk magunk körül, hogy senki se akarjon mel-

lőlem, mellőlünk kiszökni a hátsó kijáraton a szomjazó, Krisztus megismerésére vágyakozók közül.

Hálásak vagyunk, vagyok Istennek, hogy oly sok irányba teregetett, táplált és vezetett ezen a missziós napon is, és azzal a gondolattal indított tovább az utamon:

„Isten nélkül semmit sem tudunk tenni! – Isten nélkülünk semmit sem akarunk tenni!”

Oroszné Tornyai Lilla

„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelven szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom.” (1Kor 13,1; Károli)

Nyelvi rokonaink látogattak hozzánk!

A gyülekezet örömteli várakozással készült testvérgyülekezetünk küldöttségének fogadására a távoli Hyvinkää városából, Finnországból. Apróbb félelmeink ugyan akadtak azt illetően, hogyan értjük majd meg egymást, annál is inkább, mert a kijelölt időpontban egyetlen finn tolmács sem volt elérhető a városban. Május 24-én megérkezett a 20 fős delegáció, és meghatottsággal vegyes lelkesedéssel üdvözölte egymást a két csoport, akiknek nagy része most találkozott egymással először.

Az első találkozás a templomunkban történt. Itt mutatkozott be egymásnak a két gyülekezet. Megismerhettük egymás történelmét, városát, és a két gyülekezet életébe is betekintést nyertünk. A nyelvi határokat először közös énekléssel léptük át, amelynek során az Atyám két kezében... kezdetű ének versszakai előbb mindenkinek a saját nyelvén, majd együtt finnül és magyarul csendültek fel. Az alkalom zárásaként a két himnuszt énekeltük el, ahol *Kis János* lelkész úr nemcsak a vendég, hanem saját gyülekezetére nagy meglepetésére is ékes finnséggel énekelt el a finn himnuszt.

A tanácssterembe átvonulva a testvérek szeretetének jeleként sütemények és frissítő italok várták a vendégeket. Mintha régi ismerősökkel találkoztunk volna, olyan

természetességgel folytak a beszélgetések, ami igazolta, nincs köztünk nyelvi akadály. Hangulatos vacsora után a finn gyülekezet felügyelője javasolta, hogy a gyülekezetünk fiataljai találkozzanak Hyvinkää városában, ami reméljük, egy hosszú távú barátság kezdete lehet majd. Másnap városnézéssel folytatódott a program. Majálissal, finom bográcsos, magyaros ebéddel zárult az együttlét.

Nyílt, nagyon barátságos, közvetlen embereket ismerhettünk meg vendégeinkben. A rövid látogatás, mellyel a testvérgyülekezet ajándékozott meg minket, igazolta, hogy finn tolmács nélkül is jól megértetjük egymást, hiszen egy nyelvet beszélünk: a szeretet nyelvét.

Krett György

Nyári táborok

Jún. 16. Tanévzáró istentisztelet

Jún. 17-21. Konfirmandus tábor

Jún. 22. Ifjúsági nap Töserdön

Júl. 1-7. Országos ifjúsági tábor Bánkon

Júl. 30 - aug. 1. Napközis tábor

Aug. 30. Töserdei nap - jövő évi konfirmandusok számára

A részvételi szándékot kérjük jelezni!

Ajándékká vált hatodév

A megbeszélte időponthoz képest másfél órával később érkeztem meg az Arany János utcába. Akkor még nem tudtam, hogy Kis János nem késik. Sőt, akkor még azt sem tudtam, hogy az Arany János utca egyirányú, és bonyolult rálelni olyan embernek, aki nem ismeri a környéket. Szóval az első pár mondat, amit a mentorom hozzám intézett, a következő volt: „*Ha itt keringsz, négy-öt kör után kihívják rád a rendőröket. Egyébként, ha nem vettél volna észre, ez egy egyirányú utca.*”

Nem akartam elkezdni, nem akartam Heidelberg után megérkezni egy újabb „világvégi” városba. Azonban a megérkezés sokkjá után belecsöppentem a két Tösnapba. Először a konfisokkal, majd az ifisekkel mentünk ki ismerkedni, évet kezdeni, összehangolódni. Nagyon jó emlékeim vannak erről az időszakról. Szépen, lassan beindult az élet, és rutinná váltak bizonyos dolgok, pár hét alatt megszokottá vált a korán kelés is, megtanultam azt is, mikor, milyen alkalom van. Otthon éreztem magam Kecskeméten, és ez az érzés végig elkísért.

A hatodév egy kivételesen védett környezet a teológusok számára. Hiszen ennél jobb helyzetbe már nem igazán kerülhettünk később. Felnőttként, munkatársként kezelnek minket, emellett mégis számol mindenki azzal, hogy ez még csak egy tanulási fázis, tehát hordozza magában a hibalehetőséget is, és mindegyre az egész gyülekezet tekintettel van. Sokat tanultam az elmúlt egy év alatt a mentoromtól, de a gyülekezettől is. Gyülekezetépítésről, pontosságról, precizitásról, korrektségről, türelmről, viszonyulásról és megharcolt hitről. Sok szeretetet, segítséget kaptam itt, amely követett az egy év alatt, éreztem az imádságok erejét, amelyek megerősítettek, az érdeklődést, amely arról tanúskodott, komolyan vesznek.

Isten ajándéka volt ez az egy év. Nemcsak azért, mert számos dolgot tanultam, hanem azért is, mert végtelenül jól éreztem maga-

mat. Rengeteg mély és továbbbontó beszélgetés, sok jó szó, nevetés és élcelődés, reggeli kávé és kávéfőzés, rohanás és összenézés, szavak nélküli megértés és temérdek áldás van a hátam, hátunk mögött.

Már most látom és érzem, nagyon nehéz lesz elbúcsúzni. Úgy a gyülekezettől, a hatodéves lakástól, a várostól, mint a lelkésztől. A kezdeti vonakodásomat, távolság miatti ellenérzéseimet nagyon gyorsan felülírta a ragaszkodás és a hála. Az öröm, amely otthonomná tette ezt az alföldi várost is. A szeretet, amely örökké emlékezni fogok, és amely megalapozta a lelkesítő pályám kezdetét.

Köszönöm a gyülekezet minden tagjának, Enikőnek és Jánosnak az egy évnyi kíséretét, útegyengetést, iránymutatást! Hálás vagyok a mennyei Atyának ezért az évért, a körülöttem lévő emberekért, az újdonságokért, a mélységekért és magasságokért, és azért a szeretetért, amellyel Kecskeméten is körbevett!

Rosta Izabella

Meghívó

*Németh Kitti és Rosta Izabella
lelkésszé szentelésére*

*Nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.
(Róm 9,16)*

Örömmel és tisztelettel értesítjük, hogy
2019. július 27-én 11 órakor
a bobai evangélikus templomban
Szemerei János, Nyugati (Dunántúli)
Evangélikus Egyházkerület püspöke
lelkésszé szentel minket.

Szeretettel hívjuk és várjuk
erre az ünnepi istentiszteletre!

Kerítés, ami összeköt

Az idő vasfoga és a nyári táborok résztvevőinek aktivitása erősen próbára tette tőserdei Glória-házunk kerítésének állóképességét. A végső csapást egy, a szélvihar által kidöntött fa mérte rá. A toldozás-foldozás lehetősége megszűnt, halaszthatatlanul időszerűvé vált tehát a kerítés cseréje.

Szó szerint időszerűvé, ugyanis az alkalmas időre elég sokat kellett várakozni. Az új kerítés melletti döntés megszületésekor azonnal megvásároltuk a kellékeket, kerítésdrótot, feszítődrótot, bilincseket és ki tudja még, mi mindent. Számtalan teendők között először is találnunk kellett egy összegyülekezésre alkalmas szombatot. Mikor ezt sikerült megtalálni, az első próbálkozásunkat elmosta az eső.

Isten meghallgatta imáinkat, és június 1-jén, a következő egyeztetett időpontban, a sok eső után kaptunk tőle egy verőfényes napot. Kaptunk segítő presbiteri kezeket,

szíveket és szándékat. Tizenhatan gyülekezünk össze, férfiak.

Isten nevében kezdtük a napot és a munkát. Mindenkinek megvolt a feladata. Volt, aki terepet rendezett, volt, aki ebédet készített. A régi, sövénytől, fáktól benőtt kerítést le kellett bontani, tartóoszlopokat megerősíteni és lefesteni. A „rombolás” jóval hosszabb időt vett igénybe az építésnél. A vadonatúj kerítésdrót felhelyezése már szinte semmiséget jelentett; a szép látvány – a sikeres munka jele – felemelő érzés volt.

Az eredmény magáért beszél; bennünk az együtt végzett munka és a közös ebéd öröme van. Ha Isten áldása van rajtunk, együtt mindenre képesek vagyunk.

A kerítés, amit már csak a „szentlélek tartott”, hiddá alakult, és összekötött tizenhat szívet és tizenhat pár szorgos férfi kezet.

Az új kerítést a Szentlélek tartja.

Kis János

A király

A csata mezején, mocsokban állok,
Magamba mélyen beleszállok.
Átadom lelkemet az ítéletnek,
Megadom magam a bűnös életnek.

Bilincsbe vernek, hurkot tesznek a nyakamba,
Hibát találnak minden szavamba.
Lehajtott fejjel az aréna közepén állok,
A közönségtől is gyalázatot kapok.

De egy fenséges alak ül köztük,
Ki kiáltja: Őt meg nem öljük!
Fölemel a sárból, megmosdat,
Bűneim alól engem feloldozhat.

Odaszóltott trónusa elé,
Elterelt a jó élet útja felé.
Házában hálámat halálomig hagyom,
S egész életembe hűségemet hagyom.

Rozmán Endre

Gyerekszáj

A kis elősőkkel arról beszélgetünk, hogy nemcsak akkor lehet imádkozni, ha kémi szeretnénk valamit, hanem meg is köszönhetjük a jó dolgokat. Egyiküknek máris eszébe jut valami:

– Dolgozattól én mindig béna vagyok. De most jól sikerült, és elsőként lettem kész!

Szóba kerül a másodikosoknál, hogy az emberek választhattak, kit bocsássanak szabadon: Barabbást vagy Jézust?

– Én Jézust választottam volna.

A Facebook-on osztotta meg az egyik anyuka ovis kislánya énekét: „Isten itt van köztünk, gyertek őt imádni, hőrővel elé állni.”

(Valójában: „Itt az Isten köztünk. Jer-tek őt imádni, Hódolattal elé állni!” EÉ 280)

Kabáczy József kiállítása

Visszatérő kiállító templomunk galériáján *Kabáczy József*, a Kada Elek Közgazdasági Szakgimnázium tanára, festőművész. Ezért is köszöntötte őt jó ismerősként *Kis János* igazgató lelkész május 12-én. Mostani kiállítását *Papp Ferenc* előadóművész, költő *Kökény Éva*, *Keresztúry Dezső* és saját verseivel nyitotta meg, majd az alkotó vette át a szót.

Kabáczy József a nézőre bízva a kép értékelését, ezért soha nem ad címet alkotásainak. Az utóbbi időszakban az utazásai során készített fotókról is alkot képeket. Festményein megjelennek a kárpátaljai, alföldi, európai tájak; az alkotó hitét fejezi ki a töviskoszorús Krisztus képe.

Károlyfalvi József

„Lelkes” történetek

Isten Lelke kezdettől fogva jelen van és munkálkodik a világban, de ennek vannak különleges megnyilvánulásai. Idézzük fel a legjellemzőbb történeteket! Ki is kereshetjük az adott fejezeteket a Szentírásból. Ha a megjelölt betűket a helyes sorrendbe tesszük, megfejtésként a pünködsi főszereplő nevét kapjuk.

A világ teremtésekor Isten Lelke lebegett felette. 1Móz 1 _____ (utolsó előtti betű)

Az Ószövetségben e különleges esemény során töltötte be a kiválasztott személyt az Úr Lelke. 1Sám 16 _____ (utolsó előtti betű)

Ezékiel próféta egyik látomásában az Úr Lelke még ezeket is képes életre kelteni. Ez 37 _____ (5. betű)

Megkereszteléskor Jézusra ilyen formában szállt le a Szentlélek. Mt 3 _____ (3. betű)

„Az Úr Lelke van énrajtam, mert felkent engem az ÚR” – Jézus a benne beteljesedett próféciát olvassa a _____ zsinagógában. Lk 4 (6. betű)

„Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és _____ kell imádniuk.” Jn 4 (utolsó betű)

A Szentlélek érkezésének ünnepe. ApCsel 2 _____ (4. betű)

A Szentlélek nem engedte Pálnak, hogy itt hirdesse az igét, mert az evangéliumnak Európa is el kellett jutnia. ApCsel 16 _____ (2. betű)

„Ahol az Úr Lelke, ott a _____.” 2Kor 3 (1. betű)

Ezt a testrészt emlegeti a Lélek a hét gyülekezetnek írt levelekben. Jel 2-3 _____ (utolsó betű)

Megfejtés: _____

Lélekzet - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2019/2. szám - Pünkösd

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vitális Judit.

Lelkési Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391; e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemethivatal.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035